

Jan Ahosen puhe etäherättäjäjuhlien lähtöseuroissa 11.6.2020

www.h-y.fi/verkkoseurat

Pillahdin itkuun kun kuulin herättäjäjuhlien peruuntuneen. Tiesin, että todennäköisesti juhlat perutaan. Olen sitä mieltä, että päätös oli vallitsevat olosuhteet huomioiden ainoa oikea. Tiedostan, että maailmanlaajuisesti ajatellen murheeni on pienehkö.

Järkisyistä huolimatta tunnen, että minulla on oikeus olla surullinen. Minulle herättäjäjuhlat ovat kesän odotettu kohokohta. Tänä vuonna en pääsisi istumaan seurapenkkiin, tänä vuonna en voisi käyskennellä juhlakentällä ja tänä vuonna en voisi ostaa körttipastilleja tuliaisiksi kotiin.

Olen ollut pappi vuodesta 2015. Saman vuoden Lapuan juhlilta lähtien olen saanut jokaisilla juhlapaikkakunnalla palvella ehtoollisen jakamisessa. Nyt sekin perinne katkeaa.

Pandemia on haastanut kirkkoa meillä ja muualla. Kokoontumiset on kielletty kokonaan tai väkimääräkin on ollut rajoitettu rajusti. Nurinkurisella tavalla ehtoollisen nauttimisesta on tullut mahdollinen terveysuhka eikä virvoittumisen ja levon paikka.

Minulle jumalanpalveluksen kaavassa pappeudesta huolimatta on ollut vaikea paikka ns. rauhantervehdys, jossa vieraita ihmisiä tulisi tervehtiä kuin tuttuja. Vaikeus johtuu siitä, että jumalanpalveluksessa olen usein mietteissäni Jumalan kanssa. Nyt melkein kaipaen tätä tervehdyshetkeä.

Herännäisyyden piirissä ei ole ollut tapana sytyttää kolehdin kohdalla värivaloja, laittaa puhujaa värisevällä äänellä kertomaan, kuinka Herran työ nyt tarvitsee sitä, tätä ja tuota. Kansanliikkeellä ei olemassa mitään rahahanaa, joka toisi tasaiset tulot. Liikkeen talous ollut siis ystäväkansan karttuisan kouran varassa. Nyt väliin jäävät herättäjäjuhlien lisäksi lukuisat seurat ja kolehtipyhät. Heräsin huoleen oman hengellisen kodin ja sen työtä tekevän piiskuisen järjestön olemassaolon puolesta. Toivottavasti tässä käy kuin Siionin virressä konsanaan, ensin on viisi säkeistöä kuvausta maailman ja oman sielun kurjasta tilanteesta, sitten viimeisessä säkeistössä avautuvat toivon näköalat ja yliluonnollinen armo pilkahtaa.

Tässä hetkessä emme kaipaa spekulatiota, että Jumala rankaisee mistäkin mielikuvituksellisesta syystä tällä kertaa. Kerran me kaikki saamme tehdä tiliä teostamme Jumalan edessä, mutta tässä tilanteessa ei tarvita ennustajaeukkoja ja -ukkoja, jotka riistävät puheenvuoron Jumalalta ja kääntävät katseemme pois lähimmäisen auttamisesta ja omasta jaksamisesta. Kaipaamme nyt armon pilkahduksia, lähimmäisen rakkauden tekoja ja Jumalan ääntä odottavaa mieltä.